

[Justitsministeren.]

Det ærede Medlem Hr. Bundvad omtalte ogsaa Bestemmelsen i § 2 om, at Grundbeløbet kan forhøjes, bl. a. under Hensyn til den paagældendes Stilling. Ja, men der ligger det saadan, at der naturligvis ikke er tænkt paa den paagældendes særlige sociale Position, det er ikke det, som er afgørende, men der kan forekomme Tilfælde, hvor et Menneske ganske uden Hensyn til, hvordan han i øvrigt er placeret i Samfundet, efter den Virksomhed, han har, efter den Stilling, han har, maaske netop paa Grund af sine Medborgeres Tillid, ogsaa bør have denne Tillid særlig beskyttet, fordi han krænktes ganske ualmindelig stærkt, naar han uberettiget udsættes for den Tort, som Interneringen har været.

Med Hensyn til Erstatningens Størrelse i øvrigt vil jeg bemærke, at den Begrænsning, der findes i § 2, gælder kun Fastsættelsen af Erstatningen for Lidelse og Tort. § 1 hjemler ogsaa Erstatning for tilføjet Formueskade. For Beregningen, for Opgørelsen af denne Formueskade findes der ikke noget Sted i Loven nogen Begrænsning.

Spørgsmaalet om, hvorvidt de Tidsfrister, Forslaget har sat, er for korte, om de ikke kunde være længere, er et lidt vanskeligt Spørgsmaal. De er fastsat ud fra den Betragtning, at de maatte være tilstrækkelige. De Personer, det drejer sig om, som kan gøre Krav gældende efter denne Lov, er jo paa Forhaand bekendt med Forholdet, og jeg tør antage, at inden for de Frister, som er sat, vil det ogsaa blive almindelig bekendt, at Loven eksisterer, hvis den vedtages. Mod at gøre Fristerne længere taler det Hensyn, at de Personer, der som Vidner eller paa anden Maade skal give Forklaring til Oplysning om, hvorledes en Internering har været begrundet, vil blive spredt over Landet, vanskelige at faa fat paa og vanskeligere og vanskeligere at faa samlet, jo længere Tid der gaar. Jeg lægger Vægt paa dette, og derved kommer jeg ogsaa ind paa Spørgsmaalet om, hvorfor disse Sager ikke forelægges Domstolene. Jeg regner ikke med, at de Sager, det her drejer sig om, alene vil komme til at angaa ca. 300 Tilfælde. Jeg tror, man maa regne med, at der vil blive fremsat et temmelig stort Antal Begæring, som ikke skal tages til Følge, men de skal have den Behandling, den omhyggelige Behandling, som er nødvendig for, at man med god Grund og med fuld Føje eventuelt kan afvise Begæringen om Erstatning og Oprejsning. Jeg tror, man kommer ud for nogle Tusinde Tilfælde, og jeg er ikke i Tvivl om, at det vil være en Belast-

ning, som Domstolene for Tiden ikke kan bære. Sagerne henlægges til særlige Organer, der uden al Tvivl vil være i Stand til at give dem samme omhyggelige Behandling, som Domstolene ellers giver dem. Derfor borger jo bl. a. Nævnenes Sæmmensætning.

Nogle af de ærede Talere har været inde paa Spørgsmaalet om Offentliggørelse af de Kendelser, der afsiges. Det er med Vilje jeg ikke har taget dette med i Lovforslaget. Der vil forekomme Tilfælde, hvor den, som faar Oprejsning, ikke selv ønsker mere Tale om Sagen gennem Offentliggørelse af Kendelsen. Derfor er der ikke givet almindelige Regler, men der er i § 11 givet Justitsministeren Anvisning paa at give nærmere Regler om Lovens Gennemførelse, og det har været min Agt i disse Bestemmelser ogsaa at tage dette Spørgsmaal op til Behandling. Jeg er selvfølgelig enig i, at de, som ønsker Kendelsen offentliggjort, skal have den offentliggjort og have det gjort paa offentlig Foranstaltning.

Det ærede Medlem Hr. Hjeremind gjorde nogle Betragtninger gældende om Forholdet mellem de særlige, om jeg saa maa sige processuelle Regler, der er fastsat her, og dem, som ellers gælder for uforskyldt Anholdelse, uforskyldt Fængsling efter Retsplejelovens Kapitel 93 a. Jeg har allerede sagt nogle Bemærkninger herom, som jeg foreløbig tror jeg kan henholde mig til.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om Størrelsen af de Beløb, der er fastsat i § 2. Ja, naar man vil fastsætte Beløb, som man har gjort her, er det for at give en vis Standardudmåling, som jeg har ment der kunde være Mening i paa Grund af disse Tilfældes store Ensartethed. Med Hensyn til selve Satserne, de 100 Kr. og de 25 Kr. og hvad de fører til, er det mit Indtryk, at det vil svare ret nøje til, hvad der faktisk gives i Henhold til Retsplejelovens § 1018 a, skønt denne Bestemmelse ikke indeholder særlige Satser.

Med Hensyn til Bemærkningen om, at det i hvert Fald var rart, at disse Interneringer var afviklet til den 10. September, vil jeg blot sige, at 10. September er den Dato, jeg har opgivet for Interneringernes endelige Afvikling. I det store og hele var Interneringerne afviklet ret lang Tid forinden, men der har faktisk siddet enkelte saa sent som til den 10. September. Det er ikke ret mange, der har siddet saa længe.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro takkede for Lovforslagets Fremsættelse, men takkede ikke for, at det blev fremsat paa dette sene Tidspunkt. Nej saamænd. Havde det været muligt, vilde jeg ogsaa gerne